

Arrest

nr. 83 414 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DELVAUX, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 maart 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissingen stelden verzoekers op 31 maart 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 62 257 van 27 mei 2011.

1.3. Bij beslissing van 29 april 2011 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk bevonden.

1.4. Bij beslissing van 24 oktober 2011 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond bevonden.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.04.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medische probleem van [T., R.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen,

De arts-adviseur evalueerde de gezondheidstoestand van betrokkene aan de hand van de door haar neergelegde medische getuigschrift in haar verzoekschrift en verstrekte ons op 12.10.2011 een medisch advies.'

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische aandoening die volgens haar beschouwd kan worden als een chronische medische problematiek die zonder adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor betrokkener leven en/of fysieke integriteit.

Chronische medische behandeling en opvolging zijn volgens de arts-adviseur den ook aangewezen.

Met betrekking tot de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van deze aandoening in het herkomstland van betrokkene verwijst de arts-adviseur naar informatie uit officiële bronnen in het herkomstland waaruit blijkt dat zowel de medicatie als de opvolging/behandeling van de aandoening door een huisarts en door een specialist beschikbaar is in Kosovo,

De arts-adviseur concludeert dat betrokkene voor verdere opvolging van haar medische problematiek terecht kan in Kosovo.

Aangaande de mogelijkheid een reis te ondernemen, verwijst de arts-adviseur naar de medische attesten

dd. 28.09.2010 waarin de attesterende arts stelt dat betrokkene op dat ogenblik niet kon reizen. In haar advies wijst de arts-adviseur er op dat betrokkene naliel om aanvullende medische informatie over te maken omtrent de evolutie van haar medische toestand en inzake haar reisgeschiktheid/reisongeschiktheid, zodat er geen bewijs is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Tenslotte stelt de arts-adviseur dat uit de medische getuigschriften niet blijkt dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is,

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen dient opgemerkt te worden dat de gezondheidszorg in Kosovo georganiseerd wordt op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als betrokkene en haar nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Echter, in het medisch advies staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Zij

zou dus in principe zelf kunnen instaan voor de eventuele (bijkomende) kosten van de behandeling en/of opvolging. Indien nodig kan ook haar echtgenoot een steentje bijdragen In de financiële situatie van het gezin.

Met betrekking tot de geografische toegankelijkheid dient opgemerkt te worden dat betrokkenen sinds medio 2006 tot aan hun vertrek naar België in Gracenica Woonden gelegen op zo'n 10 km van Pristina, de hoofdstad van Kosovo. Betrokkene kan voor de noodzakelijke medische zorgen in de hoofdstad terecht.

Betrokkenen houden voor dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Kosovo, Zij beweren hun land te hebben verlaten omwille van discriminatie op grond van hun Roma afkomst. Zij zijn er van overtuigd in Kosovo geen aanspraak te kunnen maken op een adequate medische behandeling. Er dient te worden op gewezen dat dit slechts een louter blote bewering betreft, die niet wordt ondersteund met concrete elementen. Bovendien staat deze boude bewering haaks op de informatie waarover onze diensten beschikt. Hieruit blijkt dat hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inchi/stieten en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg,⁸

Ook dient gewezen te worden naar de opmerkingen die het Commissariaat-Generaal formuleerde in de beslissing dd. 08.03.2011 in verband met de situatie van de Roma in Kosovo?

Volledigheidshalve dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 08.03.2011 bovendien blijkt dat betrokkenen nooit een poging hebben gedaan om effectief medische verzorging te zoeken. Betrokkenes vrees geen aanspraak te kunnen maken op een adequate medische behandeling mist dus feitelijke grondslag.

Gezien de conclusie van de arts-adviseur omtrent de ernst van de ziekte, gezien de situatie op het vlak van gezondheidszorg in Kosovo, de mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de arbeidsgeschiktheid van betrokkene bestaat er dan ook voor betrokkenen geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 3 dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door S. H. als derde verzoekende partij, door S. H. als vierde verzoekende partij, door S. H. als vijfde verzoekende partij en door A. H. als zesde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 30 december 2002, 23 november 2004, 17 juli 2006 en 27 september 2007. Er blijkt niet dat betrokkenen meerderjarig zijn naar Kosovaars recht. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De Raad onderzoekt het beroep enkel voor zover het ingediend werd door eerste en tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het werd ingediend door eerste en tweede verzoekende partij

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers werpen op, “*Enig middel op grond van de schending van artikelen 9 ter en volgende van de wet van 15 december 1980, van artikel 75 van het Koninklijk Besluit d.d. 8 oktober 1981, van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;*”

Verzoekers betogen als volgt:

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/02/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 01/03/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he[t] zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat er te dien einde eraan herinnerd dient te worden dat een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens gegrond wordt;

Dat uit de advies van de arts-adviseur blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische aandoening die zonder adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor betrokkenes leven of fysieke integriteit;

Dat uit de advies van de arts-adviseur de medicatie als de opvolging/behandeling van de aandoening door een huisarts en door een specialist beschikbaar is in Kosovo;

Dat als het was aangetoond dat de noodzakelijke follow-up van aanvrager is in het land van herkomst beschikbaar, quod non, moet de ontoegankelijkheid van de aanvrager het voor materiële redenen te worden opgemerkt;

Dat het is dus noodzakelijk om de gezondheid van de aanvrager te overwegen om de bestreden beslissing:

Dat er door dit enkel feit een schending van de fundamentele rechten van de verzoeker gepleegd werd;

Dat het dus in casu over duidelijk is dat de fundamentele rechten van de verzoeker in casu geschonden worden door de beslissing die in het kader van dit beroep bestreden wordt;

Dat de bestreden beslissing dus teniet gedaan dient te worden;”.

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)" [...] De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoekster toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Dit blijkt overigens duidelijk uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet zoals supra geciteerd. De opdracht van de ambtenaar-geneesheer is duidelijk omschreven zoals onderlijnd in de wettekst supra. Het komt aan de aanvrager zelf toe om alle nuttige informatie omtrent de ziekte over te maken aan het bestuur. De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 12 oktober 2011 uitvoerig heeft verwezen naar al de door verzoekers bijgevoegde rapporten en ze vervolgens allemaal zorgvuldig heeft geanalyseerd. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Uit analyse van al deze medische attesten concludeerde de ambtenaar-geneesheer dat desalniettemin kan dit astma beschouwd worden als een chronische medische problematiek dewelke bij uitblijven van adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor betrokkenes leven en/of fysieke integriteit(...) Chronische medische behandeling en opvolging zijn aangewezen. Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Kosovo. (...) Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met een langwerkend bèta2-mimeticum beschikbaar is in Kosovo opvolging/behandeling door een huisarts en door een pneumoloog is eveneens beschikbaar in Kosovo.(...) De betrokkene kan reizen Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist De bestreden beslissing werd overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook genomen op basis van dit advies van de ambtenaar-geneesheer. Daarnaast werd in de bestreden beslissing verder ingegaan op de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo. De informatie op basis waarvan in de bestreden beslissing geoordeeld werd dat de zorgen toegankelijk zijn, bevinden zich bovendien allen in het administratieve dossier. Verzoekers beperken zich tot het uiten van kritiek, doch doen geen enkele poging om de motivering zoals voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden waar zij stellen dat de beslissing geen rekening gehouden heeft hun individuele situatie. Het tegendeel blijkt uit de behandeling van zijn aanvraag en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aantonen dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten. De verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing haar juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zet ze de redenen uiteen waarom de aanvraag ongegrond is, waarbij uitdrukkelijk wordt dat uit het advies van de artsadviseur gebleken is dat verzoeker niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Tevens wordt verwezen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer d.d. 12 oktober 2011. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 3 EVRM volgens hem geschonden werd. In ieder geval wenst de verwerende partij te benadrukken dat het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de

gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen Landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moeten verzoekers in concreto dan ook aantonen dat hun actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hen een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Dit tonen zij geenszins aan. YOH-EKALE MWANJE t/België' (nr. 10486/10), waarbij het Hof opnieuw voornoemde 'hoge drempel' bevestigde. Deze zaak handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld. Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicamenten in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten. Het Hof stelde verder dat verzoekster niet in een kritische situatie verkeert en in staat is om te reizen. Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De Raad acht het middel ambtshalve onontvankelijk voor zover opgeworpen wordt, "de schending van artikelen 9 ter en volgende van de wet van 15 december 1980, van artikel 75 van het Koninklijk Besluit d.d. 8 oktober 1981, van de klaarblijkelijke beoordelingsfout (...) de schending van het algemeen principe van een goed beleid;" aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en "algemeen principe" schendt. Er is de Raad voorts geen "algemeen principe van een goed beleid" bekend. Verzoekers laten ook na te duiden van welke klaarblijkelijke beoordelingsfout de bestreden beslissing getuigt.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verzoekers tonen met hun theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hen niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.6. Verzoekers gaan op geen enkele wijze in op de motieven van de bestreden beslissing, noch de feitelijke noch de juridische. De bestreden beslissing verwijst expliciet naar de toepassing van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen zonder de verwijzing ervan op inhoudelijk vlak te bekritisieren, niet dienstig een enig middel opwerpen waarin de “afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden” wordt opgeworpen.

3.7. Waar verzoekers opmerken dat de bestreden beslissing “*absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker*” dient de Raad op te merken dat met dergelijk algemeen niet geconcretiseerd betoog, waarbij niet ingegaan wordt op de motieven van de bestreden beslissing, geen schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

3.8. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 12 oktober 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekers een kopie toevoegen aan hun verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de conclusies van deze arts-adviseur, die na evaluatie van de door verzoekers bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag gevoegde medische getuigschriften die betrekking hebben op verzoekster, op grond van de in dit advies vermelde bronnen, waarvan de neerslag zich bevindt in het administratief dossier, stelde dat “*dit ernstig niet gecontroleerde astma zoals beschreven in september 2010 bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo.*” en wordt, verwijzend naar diverse informatie die nader gespecificeerd wordt in de bestreden beslissing en die zich bevindt in het administratief dossier, en op grond van verzoekers’ persoonlijke situatie waarbij de nodige aandacht besteed wordt aan hun voorgehouden Roma-origine, geconcludeerd dat de benodigde medische zorgen financieel toegankelijk zijn voor verzoekers in Kosovo en wordt finaal geconcludeerd:

“Derhalve

1) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

2) *blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.9. Verzoekers herhalen wat blijkt uit het advies van de arts-adviseur en poneren dat de noodzakelijke follow-up van verzoekster in het land van herkomst niet beschikbaar is. Dergelijk bloot betoog kan het gemotiveerd advies van de arts-adviseur dat de benodigde medische zorgen voor verzoeksters aandoening beschikbaar zijn in het land van herkomst, waarop de bestreden beslissing steunt, niet onderuit halen. Hiermee tonen verzoekers derhalve geen schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoekers betogen “*Dat het [...] dus noodzakelijk [is] om de gezondheid van de aanvrager te overwegen in de bestreden beslissing*”, maar gaan er aan voorbij dat deze overweging wel degelijk gebeurd is in de bestreden beslissing. Verzoekers’ algemeen nietszeggend betoog dat aan de vorige niet gegronde kritiek wordt gekoppeld, namelijk “*Dat er door dit enkel feit een schending van de fundamentele rechten van de verzoeker gepleegd werd; Dat het dus in casu over duidelijk is dat de fundamentele rechten van de verzoeker in casu geschonden worden door de beslissing die in het kader van dit beroep bestreden wordt;*”, toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

3.10. Waar zij poneren dat er sprake is van “*ontoegankelijkheid van de aanvrager (...) voor materiële redenen*” gaan verzoekers eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voor de aandoening van verzoekster in Kosovo werd nagegaan. Verzoekers brengen tegen de betrokken motivering van de bestreden beslissing niets in.

3.11. Er dient op gewezen te worden dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Eerste en tweede verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de overige verzoekende partijen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA